

EMMA SURDU

SAURONOVA NEVĚSTA

Nakladatelství
Fortna

Toto je nekomerční vydání za podpory anonymního dárce. Autorka této fanfiction uznává, že daný fikční svět a postavy náležejí jejich právoplatnému autorovi J. R. R. Tolkienovi a zřekla se autorského honoráře. Vznikne-li v souvislosti s šířením díla nějaký zisk, nakladatelství se zavazuje vyplatit jej v plné výši vlastníkově autorských práv.

Autorka děkuje databázi na Angrenost.cz, kde našla mnoho užitečných informací.

Sauronova nevěsta

© Emma Surdu, 2023

Ilustrace, mapa, grafická úprava a sazba © Martin Stehlík, 2023

Doslov © Zuzana Hloušková, Františka Vrbenská, Jan Hloušek

Onomastická pojmenování jsou užita v překladu Stanislavy Pošustové-Menšíkové (vydání z roku 2008). Verše přebásnila Emma Surdu. Autorkou písně o Arwen na str. 567 je Kateřina García (více info viz www.katerina-garcia.com), která dala souhlas s jejím užitím v této knize.

© Nakladatelství Fortna, 2023

ISBN 978-80-908780-1-3 (print)

ISBN 978-80-908780-2-0 (pdf)

ISBN 978-80-908780-3-7 (epub)

ISBN 978-80-908780-4-4 (mobi)

EMMA SURDU

SAURONOVA NEVĚSTA

2023

ZÁPADNÍ ČÁST
STŘEDOZEMĚ
TŘETÍHO VĚKU

VELKÉ MOŘE (BELEGAER)

LEDOVÁ ZÁTOKA FOROCHEL

FOR

ZANIKLÁ ŘEČ
ARNOR

Sonmračné vrchy

ERIADOR

FORLINDON

Modré hory (Ired Lamm)

ZÁLIV LUNY

HARLINDON

Modré hory

Dálkové vrchy

Brandywine

MINIRIATH

ENEDWAITH

DRUWAITH IADUR

ANDRAST

LEGAT

Pinnat

A

VERNÍ POUST

ODWAITH

MAPU NAKRESLIL A PRO PŘÍBĚH SAURONOVY
NEVĚSTY UPRAVIL MARTIN STEHLÍK

*Všichni ten příběh známe, ale co když se odehrál trochu jinak?
Pojďme společně posoudit i jinou verzi...*

fem!Frodo/Alternative Universe - Gender Changes/Genderbending/Sexual Content/
Missing Scene/FutureFic/příběh se odehrává ve třetím věku před a po porážce Saurona/
Pregnancy/Politics/Humor

KAPITOLA I

TAJNÉ POSLÁNÍ

Frodina se vzbudila úlekem. Něco se venku dělo. Malým okýnkem své světničky za stájemí viděla jen černočernou oblohu, ale slyšela koně za stěnou neklidně frkat. Venku někdo křičel. Rychle se vyhrabala z postele, nazula si dřeváky, hodila si přes ramena vlněný šál a vyběhla potmě rovnou do stájí. Všichni jezdečtí koně byli na svém místě, ale napjatí a nervózní. Ve tmě viděla, jak se tu a tam zablesklo oko, jak všichni čekají, co bude. A pak to ucítila. Kouř. Někde hoří.

Rozhlédla se, zda jenom někde nedoutná vyhaslá louč, ale nic neviděla. *Ze stájí to nejde, ale musí to být blízko*, pomyslela si. Po paměti zamířila k vratům a opatrně vykoukla ven.

Trochu jí odlehlo, protože viděla hořet kolnu až na druhé straně ohra-
dy. Dost daleko, aby plameny přeskočily snadno na další budovy, ale i tak byl tady na Větrovině otevřený oheň vždycky nebezpečný. Vítr ho snadno roznese a podzimní suchá tráva se vznítí jako troud.

Zahlédla vybíhat podomky se džbery. Kousek od ní stál pan Branold a udílel chlapům ze své družiny rozkazy. Přijímali je bez reptání. Ač ještě poměrně mladý, měl jejich respekt. Vládl tu pevnou rukou a i teď zachovával chladnou hlavu. Dívala se, jak tam neohroženě velí, urostlý, třebaže nepřilíš vysoký, krátce střižené vlasy měl nyní mírně rozčuchané. Také on zřejmě podle nedbale natažené košile vyběhl ven narychlo. Zrovna se opá-
sal mečem, který mu přinesl jeden z mladších podomků, když tu si jí všiml, jak stojí ve vratech do stájí.

„Frodino, běž dovnitř a neběhej tady jen tak v noční košili!“ křikl na ni se šibalským mrknutím. „Ještě by ti ji vítr zvedl a kdo by pak hasil?“ neodpustil si škádlivou narážku.

Malíčko se zapýřila, jak by taky ne. Branold to myslel jako skutečnou chválu. Pohled na odhalené dívčiny půvaby by rozptýlil nejednoho chlapa, včetně jeho samotného. Vyrostla z ní hezká dívka, měla krásné oči, v nichž se pořád odráželo nebe, a husté černé vlasy, které nosila zapletené do copu. Díky častému pohybu na čerstvém vzduchu a odvážné jízdě bez sedla získala pružné a silné tělo.

V tom z druhé strany ohrady někdo zakřičel: „Berte vidle, ty skřeti zrůdy nám kradou klisny!“

„Skřeti?“ zopakovala Frodina udiveně.

Branold jenom mlčky kývl. Zvážněl. Skřeti samozřejmě kradli koně už dřív. Zatím vždycky jen na volné pastvině, proto na noc zaháněli koně do ohrady. Tohle bylo poprvé, kdy si skřeti troufli napadnout Větrovský dvorec. Jeho pán měl v poslední době čím dál tím víc práce s pronásledováním skřetích hord, které opustily svá doupata v horách, toulaly se po kraji, kradly z ohrad dobytek a unášely děti. Vyjízďel s muži na obhlídku téměř denně. Odpradávná bylo totiž úkolem pána na Větrovci, jak se jeho dvoru podomácku přezdívalo, aby se svou družinou strážců dohlížel na obchodní stezku od Větrovských vrchů až k Poslednímu mostu. A Branold ten úkol plnil dál, ačkoliv už tu nebyl žádný král, kterému by skládal účty. Měl své zásady a odmítal se podřizovat zlu.

„Zajisti dveře, ať se koním ve stáji nic nestane. Máš to na starosti, rozumíš?“ poručil dívce, pak se otočil a běžel směrem, odkud se ozýval křik.

Frodina osaměla. Jak by nerozuměla? Koně byly pro Branolda to důležitější. Bez nich by nebyl ani Větrovský dvůr. Branoldovi plaváci byli žádání po celé Větrovině, jevíli se totiž velmi všestranní. Měli malou a výraznou hlavu s velkýma očima a s klidným výrazem. Krk vysoko nasazený a obzvláště u hřebců velmi silný, delší a ohebnější, takže vyhovovali jak nárokům pro jízdu, tak pro práci v lese nebo na statku. Svalnatá bedra, dlouhá záď, dobře stavěné končetiny se silnými klouby, kulatá a velká kopyta s kvalitní rohovinou – to vše z nich dělá koně do každé nepohody. Dokážou se dobře pohybovat na rovině i v členitém terénu. Jsou také snadno ovladatelní,

chytří a odvázní, i když občas trochu svéhlaví, protože se spoléhají na vlastní instinkty. Ale při dobrém vedení jsou to skvělí koně, nenároční, otužilí a dlouhověcí.

Frodina tyhle koně milovala a stejně jako Branold se na ně obdivně dívala, když pobíhali v ohradách. Péče o ně byla dřina a často ji bolela záda, ale stejně byla v jejich společnosti nejšťastnější. Proto jí nynější přidělený úkol také nebyl proti srsti, naopak. Koně by bránila, i kdyby jí to pán nepřikázal. Oheň se venku mezitím rozhořel a osvětloval celé okolí. Viděla se míhat černé postavy. Přibíhali další obyvatelé dvora, aby přiložili ruku k dílu. Zavřela vrata stáje, jak ji poručil Branold, a zajistila je břevnem. Stáhla si přehozený šál pevněji kolem hrudníku, aby se jí nesesmekl. Přinesla džber s vodou, kdyby bylo potřeba zadusit jiskry, než se rozhoří, a připravila si vidle, kdyby se někdo přece jen pokusil proniknout dovnitř. A čekala.

Venku mezitím chlapi i ženské hasili kolnu a strhávali z ní doškovou střechu, aby se požár nešířil. Naslouchala vzdálenému halasu, takže málem přeslechla škrabání a funění, které se ozývalo zpoza vrat. Nebylo pochyb, někdo nebo něco se snažilo potichu prostrčit prsty dovnitř. Byly delší a hrubší než lidské, zakončené černými, jako nůž ostrými drápy. *Skřet!* napadlo ji a krve by se v ní nedořezal, sotva dýchala. Skřetí spár šátral pomalu nahoru, až narazil na závoru a začal ji pomalu zvedat. Vtom se Frodina vzpamatovala a opřela do vrat. Skřetí prsty tak přirazila mezi křídly. Zvenčí se ozvalo nelidské záupění, až se jí podlomila kolena, ale nepovolila. Nestvůra byla za pařát chycená ve vratech, ať sebou škubala, jak chtěla.

„Pusť mě, ty koňská čubko! Čuchám tě,“ zachrčel skřet. Měl nepříjemný hlas a připomněl jí havraní skřeky.

Frodina se zapřela do vrat ještě pevněji. Dobře odhadla, že její neoblomnost skřeta rozzuří. Vzápětí totiž zalomcoval vraty tak silně, až se mu málem podařilo pařát uvolnit. V poslední chvíli ale vrata opět silně přirazila. Ozvalo se slabé křupnutí, následováno skřetím zakvílením.

„Braň se, jak chceš! My si ty herky vezmeme a tebe taky!“ vyhrožoval skřet. „Už brzy to tu bude všechno naše.“

Frodinu z té představy zamrazilo. Přemýšlela, co udělá, až se skřetovi přeci jen podaří vrata rozrazit. Není šance, že by je udržela celou noc. Zrak jí padl na vidle.

Naštěstí skřetí kvil přivolal pár ozbrojených mužů. „Tady se do vrat chytil další,“ volal jeden z nich na ostatní. Bylo slyšet, jak se na skřeta vrhli a přemohli ho. Skřetovo kvílení jako by náhle utálo. Spár ze škvíry mezi vraty zmizel. „Svažte ho a dejte k ostatním. A jestli bude zlobit, tak mu naložte, ať ví, zač je na Větrovině koňská žíně,“ ozval se tentýž velitelský hlas. Frodina odhadovala, že patří Branoldově zástupci Noderikovi. Následovalo zlomyslné uchechtnutí a vzdalující se kroky.

Frodina si vydechla, ale setrvala dál na místě. Nechtěla pána zklamat. Byla mu v mnohém zavázána. Přišla sem jako malá a bez maminky, když zde otec získal uvolněné místo podkoního. Pocházel odněkud z východu za horami a na Větrovinu zabloudil, protože hledal nové živobytí. Tam, kde se narodil, měli velkolepé chovy, dokud nepřišli vlivem šířícího se zla o pastviny i koně. Deset let věrně sloužil na Větrovském dvoře a staral se o stáje, které se rozrostly o mnoho nádherných zvířat. Branold byl na své stádo koní náležitě pyšný. Bez šikovného podkoního by nic takového nikdy nedokázal. A Frodinin otec rozuměl koním jako nikdo!

Jenže pak náhle zemřel. Naštěstí všechno, co znal, naučil i svou dceru, a tak se Branoldovi mladé koňačky zželelo a mohla zůstat, i když najal nového podkoního. Za to byla Frodina pánovi opravdu vděčná. Kdyby ji totiž poslal do služby jinam, stejně by neskončila jinak než na zádech ve stodole s tlupou nádeníků, kterým je úplně jedno, co Frodina umí. Jako děvče by se těžko ubránila a jemu zas tolik ze zásob neujíдалa, jak se nechal větrovský pán slyšet. Ale ona věděla, že to bylo trochu jinak. Že prostě neměl to srdce. A práce pro šikovné děvče, jakým Frodina bezesporu byla, se přece najde vždycky...

Však se teď taky snažila, aby koně ve stáji uklidnila. Cítili, že se něco děje, byli vyděšení, ale díky jejímu blahodárnému vlivu to nakonec zvládli. Boj s ohněm i se skřety trval až do svítání. Z obránců jeden podomek přišel o život, několik dalších pak utrpělo různé těžká zranění, která si žádala okamžitou péči. Ani jezdci z Družiny, na potyčky se skřety už zvyklí, nepodceňovali nebezpečí nákazy ze skřetí krve a nechali se od ženských řádně ošetřit. Pečlivě si pak očistili od skřetí špíny i zbraně. Kůlna ovšem lehla popelem, zmizely dvě březí klisny a tři hříbata. Ztráta každé chovné klisny byla vždycky nenahraditelná škoda, o hříbatech nemluvě. Další koně

v ohradě se podařilo před skřety ochránit, ale několik zvířat mělo ošklivé rány na krku a bocích, jak se je skřeti snažili polapit a odvést.

Nakonec se podařilo osm útočníků zajmout. Muži je pevně svázali a zavřeli do prasečího chlívků, kam podle zápachu beztak patřili. V ranním světle nevypadali tak děsivě, jak se mohla Frodina přesvědčit, když vystrčila hlavu ze stájí. Chlapi je zrovna odváděli. Pokřivená a shrbená stvoření s dlouhými rukama a krátkými nohama vzbuzovala spíš znechucení než strach. Obličjeje měli odporné, tmavé, znetvořené, z úst jim trčely špičaté tesáky. Frodina mezi nimi poznala nočního návštěvníka ze stájí. Byl o trochu vyšší než ostatní, pravou ruku měl zkroucenou a všem kolem sebe nadával, dokud mu jeden ze strážců násadou od vidlí nevysvětlil, jak se má správný zajatec chovat.

Pak zahlédla u ohrady pána dvorce a úlevně si vydechla. S Noderikem něco zaujatě probíral. Když Branold uviděl Frodinu opřenou o vrata do stájí, odpojit se od svých mužů a zamířil k ní. Tvářil se zachmuřeně. Na čele měl šmouhu od černé skřetí krve, jinak se zdál nezraněný.

„Co bude s těmi skřety?“ vyhrkla, sotva byl dost blízko.

„Vyslechneme je. Dost by mě zajímalo, co dělají tak daleko na západ od Mlžných hor.“

„A co s nimi bude pak?“

„To není tvoje starost,“ mínil větrovský pán.

„Branolde, co s nimi uděláte?“ nenechala se odbýt. Odporovat pánovi a ještě mu říct neuctivě jenom jménem byla od ní velká troufalost. Naštěstí to nikdo jiný neslyšel, a tak to přešel. Věděl moc dobře, že Frodina je víc zvědavá než drzá. „Pane?“ dodala pod tlakem jeho káravého pohledu.

To ho obměkčilo. „Co by?“ trhl ramenem. „Pověsíme je na návrší u Větroviček ostatním pro výstrahu. Tak dopadne každý, jestli ještě jednou vystrčí rypák z těch svých děr.“

Na to už neměla co říct. Bylo to pořád lepší, než je nechat pomalu umírat na slunci. Skřeti vycházeli jenom v noci, protože denní světlo jim ubližovalo.

„Co stáje?“ zeptal se Branold.

„V pořádku,“ řekla Frodina, oči dál upřené na tu spoušť kolem. Mar-ně však hledala těla mrtvých útočníků, nebylo po nich ani památky.

Proslychalo se, že skřeti své mrtvé nepochovávají, ale jedí je. Frodina se nad tou myšlenkou otřásla odporem.

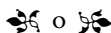
„A co ty?“ vzal ji Branold starostlivě za bradu a v očích měl nečekaně laskavý výraz.

Ta změna v jeho chování ji potěšila, že se usmála. „Mně nic není.“

„Dobře. V ohradě jsou podrápaní koně, běž je ošetřit. Zvládneš to sama?“

„Ovšem,“ řekla. „Jen se zajdu převléct.“

Když dívka odběhla, Branold pro jistotu ustájené koně jednoho po druhém osobně zkontroloval. Byla to dlouhá noc a ještě těžší ráno, ale všichni se snažili ze všech sil, aby se mohl dvorec vrátit ke svému původnímu životu. Nikdo nešel spát. Teprve poté, co Frodina klisnám omyla rány čistou vodou a natřela bylinnou mastí, mohla si jít konečně odpočinout. Branold měl ovšem plné ruce práce, než se dvůr trochu uklidnil. Výslech zajatců zabral čas. Samozřejmě neměl nikdo chuť si s nimi znovu špinit ruce, ale bylo to nutné. Veškerá námaha se však ukázala jako zbytečná, nevymlátili z nich víc než nadávky a posměch. Jedno však došlo úplně všem obyvatelům – Větrovský dvůr si sice ubránili, ale v kraji už rozhodně není tak bezpečno jako dřív.

Frodina se zaujatě dívala z okna v nejvyšším patře Větrovského dvora. Měla odtud výhled do celého kraje. Venku už padla tma a skučel podzimní vítr. V dálce na západě zahlédla něco, co jí připadalo jiné. Nad Větrovem se blýskalo. Jistě, v horách nejsou místní bouřky nic neobvyklého, ale tyhle blesky neobvyklé byly. Vycházely totiž ze země, nikoliv z nebe.

„To je zvláštní,“ pronesla, když se otočila od okna. V očích měla užaslý výraz. „Děje se tam něco divného.“

Přemýšlela. Vůbec se v poslední době dělo hodně divných věcí. Třeba ten nedávný útok skřetů na dvorec. Taký ubýlo zvířet a ta zbylá se v tlupách vyděšeně toulá po pláních. Vlci si troufají blízko k lidským sídlům. Plody chřadnou ještě na stromech...

Ostatní děvčata se bavila po svém. Byly to všechno služebné a měly společný jeden velký pokoj. Pár z nich, které Frodinu poznámku zaslechly, zavrtělo nevěřící hlavou, ale víc pozornosti úkazu kdesi za oknem

nevěnovaly. Mnohem víc je zajímalo vyprávění nové družky. Jmenovala se Rubína, na Větrovský dvůr přišla teprve před pár dny a měla spoustu novinek z Podlesí, odkud pocházela. Bylo vidět, že je ráda středem pozornosti a že má sebevědomí na rozdávání.

„Takové blesky jsem ještě neviděla,“ stála si bystrá pozorovatelka na svém. Znovu upřela pohled stejným směrem, tam, kde tušila Větrovský kopec. Blesky se objevily znovu.

„Frodinko, ty pořád věříš na pohádky,“ pronesla jedna ze služebných s mírně káravým tónem. Nebylo to však míněno zle, tahle služebná ji měla ráda a držela nad ní ochrannou ruku. Mája tu sloužila zatím nejdéle a děvčata, hlavně ta mladší, ji brala za náhradní mámu. Pro Frodinu, která tu vyrostla od malého děvčete, měla obzvlášť slabost. *Sice je ta tichá holka od koní věčně zasněná, ale nikdy by nikomu neublížila...* říkala o ní lidem.

Frodina pokrčila rameny a myslela si dál svoje. Teď v noci to samozřejmě nevyřeší. Děvčata se už převlékala se do nočních úborů, švitořila a vzhledu v koutě se chichotala nějaké povedené historce, kterou jim vyprávěla ta nová.

„Tak já už půjdu,“ prohlásila Frodina. Dnes měla dlouhý den a cítila se unavená. Už se těšila na svůj pokojík dole za stájemi.

Rozloučila se s Májou a pomalu se vydala ke dveřím, když jí skupina služebných v čele s Rubínou zastoupila cestu.

„Poslyš, Frodino,“ začala jedna povýšeným tónem. „My jsme se usnesly, že už tě tu nechceme.“

„Jak nechcete?“ zeptala se zaskočeně. Když měla po službě, ráda chodila za děvčaty na kus řeči. Od chlapů z pánovy družiny občas ve stájích zaslechla, co se na Větrovském dvoře chystá, nebo tajně vyřizovala děvčatům milostné vzkazy. Až dosud s tím, že je trochu odlišná, nikdo problém neměl. *V tom má prsty ta nová, ta Rubína*, napadlo ji.

„Nechoď k nám do pokoje,“ dodala jiná. Služebné proti ní stály jako hradba a některé měly ruce založené v bok.

Tohle náhlé nepřátelství nechápala. Ano, nepatřila mezi ně, měla na dvoře jinou práci. Jelikož to uměla skvěle s koňmi a byla výborná jezdkyň, svěřil jí větrovský pán dva cenné bělouše, které koupil svým malým dcerám. Frodina o ně pečovala s láskou, stejně jako učila holčičky na nich jezdit.

Jejich otec si mohl být jist, že jsou dcerky v dobrých rukou. Jinak samozřejmě vypomáhala ve stájích se vším, co bylo potřeba.

Frodina přejela pohledem po tvářích. V očích viděla výsměšné záblesky. „Ale proč? Co vám vadí?“ zeptala se.

Rubína jako jejich vůdkyně udělala k Frodině krok, naklonila se a vtáhla nosem vzduchem. „Smrdíš.“ Sotva to dořekla, okolní děvčata se rozesmála, jiná horlivě přikyvovala.

Bylo jí smutno. Než přišla do pokoje služebných, vždy se umyla, vydrhla si tělo od bláta, převlékla se do lepších šatů a přezula se do dřeváků, aby nenanosila špínu po schodech. I tak vždycky voněla po stájích, byla cítit koňským potem a kůží ze sedel, ač se snažila sebevíc.

„A taky seš divná,“ přisadila si jiná služebná.

Chápala, proč se k ní chovají tak zle. Závist, to je špatná rádkyně. Kdyby ale nepřišla ta nová holka z Podlesí, zřejmě by k ničemu takovému nedošlo. Dál by jí odpouštěly, že se nefintí a nevěnuje tolik času zvelebování svého zevnějšku jako ony. Měla od přírody krásnou čistou pleť a zdravé vlasy a vlastně nic vylepšovat nepotřebovala. Šperky se nezdobila, ani se jinak nesnažila zalíbit mužům, což bylo samozřejmě poněkud neobvyklé.

„Zajímalo by mě, co na tobě vlastně náš pán vidí,“ pokračovala Rubína tímž tónem. Pěkně vykreslené rty zkřivil pohrdavý výraz. I ona byla celkem pohledná, měla hezké hnědé vlasy, hladké a zastřižené po ramena, a úzké tmavé oči.

Frodině došlo, že z nové služky mluví žárlivost. Zřejmě jí záviděla pánovu přízeň. Když se totiž malým větrovským slečnám nechtělo do sedla, Frodina brávala koně na projížďky sama a občas se k ní přidal i sám pán Branold. Brával ji až k Větrovským vrchům i dál, jindy zase na jih kolem Mšené až k Východní cestě, kde potkávali kupecké karavany s dolanským listím a jiným žádaným zbožím. Vracívali se pozdě, když už se smrákalo, nebo až ráno na druhý den. Frodina se pak dostala do řeči – jak by taky ne, když byla někde celý den s pánem? Nebo dokonce i přes noc! Frodina sice nikomu nevyprávěla, co se během vyjížďky odehrálo, ale děvčatům to bylo jasné.

„Možná má z toho sedla pevnej zadek,“ utrousila jiná. Následoval opět smích.

Frodina si dívky zkoumavě přeměřila. Zaskočilo ji, jak rychle se postavily proti ní. Jenže děvčata z celé Větroviny se předháněla v tom, aby mohla na Branoldově dvoře sloužit. Snila totiž o tom, že získají pánovo srdce. Branold byl ještě mladý, když ovdověl a zůstal se dvěma děvčátky – dvojčátky – sám. Jeho paní špatně zvládala zdejší počasí, pocházela z Blat a věčně větrné pláně jí braly červen z tváří. Pochoval ji před čtyřmi lety a už se znovu neoženil. A tak, když si vyjel s mladou dívkou ven, každou napadlo, že to nebude jenom nevinná vyjížďka.

„Co kdybyste si hleděly svého?“ okřikla je Mája, které se tohle chování pranic nelíbilo.

„Ty mlč,“ okřikla ji ta nová. „Dobře víme, že na nás pánovi donášíš!“

Pravda to nebyla, ale i tak žena zmlkla. Stačilo, aby ji některá před pánem očernila, a mohla si balit ranec. Dobrá služba se ale na Větrovině sháněla špatně. A pro služebnou, která má své mladé roky už za sebou, těch příležitostí bylo ještě méně, pokud nechtěla někam na statek a dělat tam sedlákům pomyslení.

„Jasně, drž klapačku!“ přidal se i jiný hlas. „Tohle si vyřídíme samy!“

Frodině bylo přítelkyně líto. Sama měla díky pánově přízni štěstí, vlastně ji tím Branold chránil. Žádní další muži na ni nedotírali, takže její pokojík za stájem byl skutečně bezpečným místem. Nemusela čelit naléhání jezdců z družiny jako jiné služebné. Někdy se muži opili a pak se ani na žádné dovolení neptali. Obzvláště z Noderika mívala děvčata strach, ten na nic ohled nebral. A muži se samozřejmě nechali strhnout. Branold sice takové chování trestal, ale když děvče otěhotnělo, vyhnal je. To se dělo celkem často, a tak není divu, že se dívky bály ztratit dobré bydlo.

„My dobře víme, jak se na nás díváš povýšeně. No jó, tak slečinka kouká po knížkách, a co? Nejsi nic lepšího než my!“

„To jsem přece nikdy neřekla!“ bránila se Frodina, teď už dost rozzlobeně. Měla jen jedinou vášeň. Dychtivě hltala vyprávění o dávných kráľích, temných pánech a čarodějích. O velké bitvě elfů a lidí u Dagorladu a všechny ty příběhy, které uměl pán oživit z knih vázaných v kůži. On je měl za povídačky pro děti, když se jim nechtělo spát. I tak Frodina číhala na každou příležitost, kdy si je mohla v jeho podání poslechnout.

„Snad si nemyslíš, že máš nějakou šanci stát se větrovskou paní?“ šla do ní dál Rubína. „Ty, taková...“ sjela Frodinu od hlavy k patě.

„Ne,“ řekla koňařka. „Já nejsem tak bláhová, abych o něco takového usilovala.“

„Jen se nedělej!“ nedala se namyšlená dívka odradit. „Ale asi mu už nestačíš. Mělas vidět, jak po mně u snídane koukal!“

„Takových jako ty už tu bylo,“ prohlásila Frodina opovržlivě. „A kde jsou teď?“ Věděla, že Branold si se služebními nikdy nezačínal a celkem zuřil, když to nějaká vlezle zkoušela. Ovšem u ní udělal výjimku. Ale ručit za to, že pán nezmění své způsoby, samozřejmě nemohla.

„Beztek se si tě tu pán drží jenom ze soucitu!“ odsekla Rubína vztekle, že se jí nedaří sokyni udolat.

Na tom ovšem bylo zrno pravdy. Branold mohl Frodinu vyhnat poté, co jí tatínek nečekaně zemřel. Ale neudělal to. Jistě, šlo mu o ten její *dar*. Frodina totiž vždy rozpoznala, proč kůň kulhá, uměla ošetřit zraněná kopyta a nebála se ani těch nejdivočejších hřebců. Pod jejím dotykem krotli a nechali se vést. Hříbata v její péči sílila a zdárně rostla. Díky tomu se Branoldovi v chovu koní nesmírně dařilo. Byl by hlupák, kdyby takový talent, v kraji celkem nevidaný, poslal pryč...

„A s těmi koňmi je to beztek nějaký podfuk,“ přisadilo si další z děvčat. „Nemysli si, že kvůli tomu můžeš nosit nos nahoru!“

Frodina nevěřicně vrtěla hlavou. Netušila, že tolik leží služebným v žaludku. Pravda, požívala určitých výsad. Jako druhá podkoní směla nosit mužské šaty, často chodila rozcuchaná a ledabylým krokem, v rozepnutém kabátci a ve vysokých botách se toulala po dvorci nebo v jeho okolí. Nezřídka se stávalo, že přespala v lese. Ráno se vždy vrátila, oči plné snů o dalekých krajích. Neměla však dojem, že se kvůli tomu nad někoho vyvyšuje, a tak na tu poslední výhradu nenašla odpověď.

„Copak jsi tak smutná, sirotečku náš?“ dobírala si ji Rubína, když dívka od koní dlouho mlčela. „Stýská se ti po tatínkovi?“

To byla ovšem těžká podpásovka. Frodina znovu přelétla očima ty sveřepé tváře i zahanbený Májin obličej. Pokývala hlavou a otočila se na patě.

„Táhni, ty malá kurvičko! Ať už tě tu víckrát nevidíme!“ slyšela za sebou.

Už se neohlédla a přerázovala pokoj ke dveřím. Myslela teď na různé věci, když scházela po schodišti ztichlého Větrovského dvora. Osvětlené bylo jen slabě, ale ona stejně znala každý schod a našlapovala tak, aby

zavrzel co nejméně. Vzpomínala na tatínka. Představovala si, že se pro ni vrátí a odvede ji pryč. Snila o tom, jak se spolu vydají do neznáma a zažijí řadu dobrodružství, ne nepodobných těm z dávných příběhů. Ale to jen, když jí bylo těžko. Jako teď.

Upadla na kavelec a rozplakala se. Tentokrát dlouho usínala. Obvykle ji zvuky ze stájí uklidňovaly, to občasné odfrknutí, přešlápnutí kopyta, krátké zaržání, to všechno jí bylo blízké a koně byli skoro jako její sourozenci. Jenže jí páčila zlá slova, co si od služebných vyslechla. Věděla moc dobře, že žádná budoucnost větrovské paní ji nečeká, ač o tom jako každá jiná dívka ze dvora tu a tam snila. Zatím se těšila z pánovy přízně, ale i ta může jednou pomínout. *A co bude pak? Pak budu muset Větrovec opustit, co jiného.* Těžko by jí nová paní dvora snesla. I když něco takového bylo možná v nedohlednu. Stalo se už tradicí větrovských pánů, že si vybírali nevěsty zdaleka. Jako by se nechtěli míchat s místními, se *zkaženou rhudaurskou krví*, jak se jednou nechal slyšet starý kuchař. Jenže Branold neměl na ženy čas ani příležitost, jeho dvůr ležel od ostatních sídel dost daleko.

Anebo mě vyšťípají ty závisivé služby, přemítala dál Frodina. *Dřív nebo později si na mě vymyslí nějakou levárnu a Branold mě stejně vyžene.* Je sice vcelku hodný pán, ale nikdo by ho nemohl považovat za měkkosrdcatého. Navíc se po tom nedávném odražení skřetího útoku stal hrdinou Větroviny. Říká se, že Branoldovi předci přežili pád Větrova a sem se uchýlili, když hledali nový domov. Zdejší krajina byla neobydlená a divoká, což jim nevadilo a usadili se tu. A založili poblíž Větrova velký opevněný dvůr, největší na Větrovině. A ten nyní představoval pomyslný maják bezpečí uprostřed vystrašené země.

Ale co s tím teď nadělám? uvažovala. *Budu si hledět svého.* Ještě než upadla do spánku, rozhodla se, že hned ráno projede Vločku a trochu si provětrá hlavu. Tak se to tu mezi místními říkalo: *Dech rozbřesku z Větroviny odvané všechny starosti.* A takhle na podzim tu už vál pěkně ostrý. Všichni, kdo tu žili, mu ale uvykli. Za klidných časů se na větrných pláních mezi Mlžnými horami na východě a Větrovskými vrchy na západě postupně usazovali další a další lidé a zakládali menší sídla, osady a vesničky, přičemž každé mělo v názvu něco společného s větrem. Větrovany, Větrovičky, Závětrí, Větroviště, Větruš... Však se taky celé oblasti říkalo Větrná rovina, zkráceně Větrovina.

Vstala časně, celá nedočkavá, dvůr ještě spal. Zamířila rovnou do stájí ke svým dvěma svěřencům. Bělouši potřebovali pohyb a péči. Občas se divila, proč zrovna takové koně Branold koupil. Haradský plnokrevník je sice krásný a vznešený kůň, ale nehodí se pro začínající jezdce. Pravda, má mírnou a přátelskou povahu a rychle se učí, je citlivý a výborně vychází s lidmi. A když se s nimi správně zachází, dokáže být svému pánovi nesmírně věrný. Sice potřebuje pevnou ruku, ale zároveň i jemné zacházení, a k tomu byla Frodina ideální. A také je to menší kůň, což vyhovovalo jak Branoldovým dcerám, tak i útlé koňaře. Oba koně k ní velmi přilnuli, zejména s Vločkou si rozuměla, až tvořily téměř nerozlučnou dvojku. Ale nezanedbávala žádného. Když jim Frodina při česání hřívky hezky domluvila, byli na holčičky hodní a snesli i některé jejich rošťácké chování. Na vyjížďce dokázali rychle pochopit, co se po nich chce. Nikdy neohrozili své jezdkyňe, protože jsou nebojácní a zachovají si chladnou hlavu i před nečekanou překážkou.

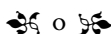
Frodina však časem pochopila, že to nebyl jediný důvod, proč pánova volba padla zrovna na tyhle bělouše. Branold uvažoval o plemenném křížení. Není divu, haradský plnokrevník se může pochlubit mnoha výhodami co do výkonu, tak i vzhledu. Má elegantně klenutý dlouhý krk a protaženou štíchlou hlavu, navíc mimořádně pohyblivou. Štíhlé a dlouhé má i nohy, naprostoto bezvadné klouby a tvrdá, pěkně utvářená kopyta. Co na něm však všichni obdivují, je srst. Na omak je hedvábně jemná, stejně tak hřívka a ohon, který je tak dlouhý, že se musí stříhat, aby nesahal až na zem a nešpinil se. To hrálo u běloušů dost významnou roli. Co však Frodina oceňovala nejvíce, byl dokonalý chod, a to zejména v klusu. Říkalo se, že haradský plnokrevník doslova plave nad zemí. O tom se Frodina mohla přesvědčit, když si občas na některém z nich vyrazila bez sedla. Také je to neuvěřitelně vytrvalý kůň a s jistotou se dokáže pohybovat i po nerovném terénu. A když na to přijde, umí být i velmi rychlý. Pochází údajně z pouští, a tak dovede přežít i na velice chudé stravě, náročný je jenom na čistou vodu.

Vedle početného stáda plaváků samozřejmě působili dva bělouši trochu nepatřičně. Ale Frodina na ně nedala dopustit, a to i když to znamenalo pravidelně jim pročesávat hřívku a ocas a pečovat o srst, aby si udržela svou kvalitu a lesk. A samozřejmě se koně potřebovali také pravidelně proběhnout. Jenže jízda na nich nebyla práce, ale zábava. Alespoň Frodina to tak cítila.

Když bílou klisnu vyváděla ven, aby ji osedlala, všimla si, jak na ni Snížek kouká smutně z vedlejšího stání. „Na tebe dojde přišť“, snažila se ho uchlácholit. „Dnes tě nemůžu vzít s sebou. To naštíplé kopyto potřebuje klid, a já pojedu tryskem.“ Trochu šibalsky se usmála, zjevně měla něco za lubem.

Snížek odpověděl krátkým frknutím, ale smutek v oku mu zůstal.

Vločka vesele vykráčela ven a nechala se postrojít. Žádný kuň není rád, když zahálí. Bílá klisna se na projížďku vyloženě těšila. Frodina zkontrolovala uzdu a sedlo a přitáhla si třmeny o něco výš. Pak vyskočila do sedla a vyrazila do plání. Zamířila k horám. K Větrovu to byl kus cesty.

Vločku nechala se popást a vydala se nahoru. Výstupem se dost zahřála a rozeznula si kabát. Na kopci stál už jen zbytek kdysi mohutné věže a ruina připomínala korunu na hlavě nějakého pradávného obra. Tyčila se proti šmolkovému nebi, plnému těžkých mraků, a působila zachmuřeně. Vůbec tu vládlo nějaké podivné ticho. Neslyšela žádné ptáky ani pokřikování havranů, ale co ji překvapilo nejvíc – ani šumění větví ve větru. *Takové to tu přece nikdy nebylo*, pomyslela si zaraženě. *Jaká síla takhle umlčí přírodu?*

Nebyla tu poprvé, a tak snadno našla stezku, kudy se dalo vyjít nahoru na malé nádvoříčko. Zajeli si sem s pánem nejednou. Seděli tu spolu, něco lehkého pojedli, dali si trochu vína a pak se milovali. Branold byl velmi laskavý a ohleduplný milenec a nikdy nedopustil, aby mohla Frodina otěhotnět. Měla ho ráda a nechávala ho, aby se těšil z těchto krátkých důvěrných chviliek. Nic víc v tom nebylo, to Frodina věděla a také víc neočekávala.

A zatímco jítřila vzpomínky na hezké chvíle s Branoldem, plížila se pomalu a co nejtišeji kolem zdí z kamenných bloků, jež jako zázrakem vydržely drtivý útok černokněžníka z Angmaru i nemilosrdný zub času, a naslouchala. Z míst pro milostná dostaveníčka se nyní ozývaly hlasy, které neznala. Jeden mluvil v melodickém jazyce, z tónu však cítila bolest a zoufalství.

„Gandalfe, co říká?“ ozval se jiný hlas, hluboký a chraptivý.

Tak hrdelně postavený ještě u člověka nikdy neslyšela. Ten první mezitím přešel skoro v šepot.

„No tak, Gandalf!“ naléhal chraplák. „Přeložte mi to! Víte dobře, že elfsky nerozumím.“

Elfsky! zbystřila Frodina, příkrčená pod padlým sloupem. Byla zvědavá, ale nedovolila si vystrčit nos, aby se neprozradila.

„Naříká,“ odbyl ho třetí hlas. Zněl, jako by promluvil nějaký stařec z dalekého kraje. „Ten prsten ho zničí,“ dodal ještě s povzdechem. „Když jsme letěli přes hory, tak dvakrát málem spadl dolů. Ještě že je Landroval tak pozorný. Blíž k osadám nás ale vysadit nemohli.“

„Tak mu ten krám vezměte, Gandalf. Hned!“ okřikl ho ten hluboký. „Já už nesnesu se na to dál dívat! Vždyť o tu ruku přijde! Dejte tu prokletou věc pryč!“

Bylo slyšet šoupání nohou, pak starcův varovný výkřik: „Gimli!“

Ale bylo pozdě. Něco malého a zlatého proletělo vzduchem a cinklo Frodině přímo u nohou. Natáhla se po tom instinktivně, a hned jí došlo, že stín ji prozradil.

Vzala tu věc a narovнала se. Byli tam jen tři, jak je slyšela. Vysoký starý muž ve špičatém klobouku, vedle něj nefalšovaný trpaslík s helmou a obrovskou jednobřitou sekerou za pasem. Třetí muž ležel na zemi, za jejich zády, hezký mladík oblečený v zeleném, s dlouhými stříbřitými vlasy, nyní však v horečkách.

„Dobrý den,“ pozdravila jakoby nic. „Neztratili jste něco, pánové?“ Natáhla k nim ruku s tou věcí, kterou zahodili. Až nyní si uvědomila, že je to prsten.

„Dobrý den,“ pozdravil ten v klobouku. Vypadal pobaveně.

Trpaslík se zamračil a položil výhružně ruku na sekeru. „Co tady pohledáváte, mladá dámo? A sluší se takhle tajně připlížit a pak vyskakovat z kamení?“

Stařec ho ale gestem zarazil. Na tváři měl mírně dojatý výraz. *Tak přeci jen se proroctví splnilo!* běželo mu hlavou.

„Copak tu pohledáváte vy?“ zeptala se odvázně. „Na obchodníky nevypadáte.“

„To ti rádi prozradíme, jen s námi měj trpělivost,“ řekl stařík.

„Cože?“ zeptal se trpaslík nechápavě.

„To je totiž ona,“ pronesl starý muž tlumeně ke svému druhovi. „Jak praví ta báseň. *Tam, kde se Amon Súľ vzpíná k nebi... Ze slz, jež prolil Arnor...*

Lidské poupě vyrašit...“ odcitoval zjevně jim známý text. „Vždyť teď stojí přímo tady! Kolik dalších náповěd bychom ještě potřebovali?“

„Jaká básně?“ nenechala se Frodina jen tak odbýt.

„K tomu se dostaneme,“ sliboval starý muž.

Elf za jejich zády se pohnul a otevřel oči. Zdálo se, že se probral z nějakého zlého snu a snaží se pochopit, co se stalo. Vedle něj ležel luk zdobený tepaným stříbrem, toulec plný šípů a dvě krátké zahnuté dýky v ramenním pouzdře. Sotva ale pohnul rukou, aby se svých zbraní dotkl, jak byl vyčerpaný.

Trpaslík přiklekl k elfovi. „Jak je ti, příteli?“ zeptal se starostlivě a vytáhl čutoru s vodou. Opatrně dal elfovi napít. Ten místo slov díky lehce přikývl.

„Co je mu?“ zeptala se Frodina. Pak její pohled padl na prsten, který měla na dlani. „Může za to tohle?“

Stařec vypadal dojatě jejím důvtipem. „Ano. Je to totiž velmi nebezpečný prsten.“

Jí připadal celkem obyčejný, bez jakékoliv ozdoby, vsazeného kamene či rytiny, jen hladký zlatý kroužek. Nic zvláštního na něm neviděla. Nakřčila nechápavě čelo, jak si ho tak prohlížela.

„Hmmm,“ zamručel starý muž zamyšleně a promnul si dlouhý bílý vous. „Na tebe, děvče, nepůsobí, že ne?“

Zdvihla k němu zrak. „Ne, mě cetky nezajímají.“

„Neslyšíš jeho našeptávání. Nepromlouvá k tobě?“

Zasmála se. „Prsteny přece nemluví.“

„Pak nevádí, když nám ho na chvíli pohlídáš, že?“ navrhl. „My už jsme to zkusili a vidíš, jak to dopadlo.“

Pokrčila rameny a strčila si prsten do kapsy u vesty. „A kdo tedy jste?“ zeptala se zvědavě. „A ty blesky, tos dělal ty?“ sypala dál ze sebe otázky. „Jsi přeci čaroděj. Táhle vidím, že máš i hůl.“

No, hůl, dodala v duchu. *Spíš stará větev...* Skutečně, jeho kouzelná hůl byla zkroucená a zakončená pařátem z kořenů, v jejichž sevření vězel bílý kámen.

„Ano, to jsem. Jmenuji se Gandalf, ale říkají mi také Mithrandir, Šedý poutník. A dovol, abych ti představil Gimliho, syna Glóina z Království pod Horou.“

Trpaslík vstal a hluboce se uklonil. Vypadal přesně jako z pohádek. Byl nevysoké podsadité postavy, měl husté zrzavé vlasy i vous, po okrajích spletený do úzkých copánků. Na sobě měl dlouhý prošívaný varkoč s ornamenty na prýmkách, přepásaný širokým kovovým opaskem, široké plandavé kalhoty a okované polovysoké bufy. Ruce mu chránily kožené nátepníky a kovové nárameníky.

Pak čaroděj ukázal na ležícího mladíka. „A tohle je Legolas, princ Lesních elfů.“

Konečně se elf trochu vzpamatoval a s Gimliho pomocí se posadil. Když ho Gandalf představil, pokusil se i o úsměv. Byl velmi sličné tváře a v modrých očích skrýval zvláštní záři. Frodina měla co dělat, aby od nich odtrhla zrak.

Když Gandalf zaznamenal její zaujetí, ohlédl se po elfovi. „Zdá se, že našemu příteli se trochu ulevilo. To je dobře. Neposadíme se?“

Dívka váhala. Legolasův úsměv byl okouzlující, což o to, ten nádherný princ se usmíval snad i očima, ale rozum jí velel k opatrnosti.

„Ještě jsem neviděla, aby elf, čaroděj a trpaslík pohromadě neznamenal nějakou neplechu. I když se jedná o tak urozené pány,“ prohlásila.

„Neplechu?“ zopakoval po ní trpaslík dotčeně.

Gandalf se dívčině odvaze usmál. „Máš pravdu, to my narušujeme klid zdejších obyvatel. Ale naše poslání je velmi důležité. A teď budeme potřebovat i tvou pomoc, děvče. Řekneš nám na oplátku své jméno?“

Bylo neslušné odmítnout. „Frodina Podhorská,“ vysoukala ze sebe trochu neochotně.

„Je mi potěšením,“ odpověděl Gandalf zdvořile. Stále ji bedlivě pozoroval, ale nezaznamenal žádné změny v jejím chování. Jako by v kapse neměla ten strašný prsten. „A teď, když už známe vzájemně svá jména, můžeme být třeba i přátelé, co myslíš?“ Jen krátce se odmlčel, než dodal: „Což znamená, že se všichni uklidníme, posadíme se a promluvíme si jako civilizované bytosti.“

Nastalo ticho. Gimli to pokárání pochopil okamžitě a s omluvně zdviženou dlaní se uvelebil vedle elfa.

Pod tlakem čarodějova pohledu dívka nakonec povolila také. „No tak dobře,“ vzdychla a posadila se na jeden plošší kámen hned naproti Gandalfovi.

„Výborně,“ řekl čaroděj potěšeně a prohrábl si vous. Frodina měla dojem, že se mu na ruce něco rubínově zablýsklo, jako když se odrazí sluneční paprsek od něčeho lesklého. Stařík měl ale ruce bez ozdob.

„Prozradíte mi konečně, co tady děláte?“ nakousla znovu. O tom, že by se elfové a trpaslíci přátelili, nikdy neslyšela. Všechno to bylo nějak podivné. Muselo je spojit něco opravdu výjimečného.

„Jistě znáš příběhy o Isildurovi, že?“ začal Gandalf zeširoka.

„Kdo by neslyšel o slavném králi, který porazil Temného pána?“ vydechla Frodina nadšeně.

„Ve skutečnosti se Sauronovi postavil jeho otec Elendil, a to společně s Gil-Galadem, elfským králem,“ promluvil konečně elf. Promluvil na ni plynulou západštinou, což ji velmi překvapilo.

„Ano, ale Isildur byl ten, kdo tu bitvu rozhodl, když odvážně popadl otcův meč a přestože byl Narsil ulomený, usekl Temnému pánovi ruku a vzal mu prsten Moci.“ Zarazila se. „To je ten prsten?“

Všichni tři svorně přikýkli.

„Ale to není možné... Vždyť se to stalo tak dávno. A Temný pán padl! Byl poražen a zničen...“

„Prsten ale nikoliv,“ přerušil ji Gandalf, když se nadechovala k dalším námitkám. „A když přetrvál, pak i Sauronův duch. Nyní se vrací a nabírá sílu. Pevnost v Mordoru je obnovena. Temné bytosti se daly do pohybu, cítí to všechny národy, elfové i trpaslíci. Temný pán je zpět.“

Frodina přemýšlela, jestli to není nějaký žert. *Temný pán? Ten z pohádek? A v její době, v jejím světě? Co by tu dělal?* Jenže vážný pohled trpaslíka i elfa ji z pochybností rychle vyvedl. Také si vzpomněla na podivnosti na Větrovině z poslední doby. To by vysvětlovalo odvážné řádění skřetů i zvláštní chování zvěře.

„A taky chce zpátky svůj prsten,“ pokračoval čaroděj. „Chce ho víc než cokoli na světě. A prsten se zase chce dostat ke svému pánovi. A každému, kdo se ho pokouší nést, ublíží. Nad každým se snaží získat moc. Ovládnout ho, zmámit srdce. To se stalo i Isildurovi. Když měl prsten zničit, nechal si ho. A on ho pak zradil a přivodil mu zákeřnou smrt.“

„Na Kosatcových polích,“ doplnila ho Frodina užasle. „Kde ho dostali skřeti.“

Gandalf pokýval spokojeně hlavou.

„Myslela jsem, že jsou to pohádky,“ namítla dívka.

„Tak v jedné takové vítej,“ řekl na to Legolas. „Až na to, že to není pohádka.“ Pokusil se pohnout paží, ale tvář mu projela bolest.

„Tady Legolas se pokoušel ten prsten nést. Nesnesl ho však nikde na těle, v opasku ani na krku. A kdyby mu ho Gimli nevytrhl z dlaně, kdoví jak by to dopadlo.“

„Měl jsem ho vzít já,“ zabručel Gimli.

Čaroděj jenom pozdvihl obočí, ale raději to nekomentoval.

„Trpaslíci a zlato,“ vybuchla Frodina smích. „Cožpak se neříká, že by za blyštivý kámen zaprodali i vlastní babičku?“

Narážela tím na známý fakt, že trpaslíci rádi shromažďovali v temných slujích zlato a další drahokamy a trávili tam většinu času, aby se mohli kochat jejich krásou. Byli kvůli tomu skrbliві a neúnavně plnili síně blyštivými kamínky. Jenže takhle nasťrádaný poklad, jak je známo, lákal nesmírně draky...

Gimli si rozzuřeně odfrkl, ale když zazněl Gandalfův mocný hlas, celý ztuhl. Zněl jinak než při běžné řeči a také čarodějova tvář nabyla hrozivého výrazu: *„Tři prsteny vládcům elfů pějících pod hvězdami. Sedm králům trpaslíků v síních pod horami. Devět mužům smrtelným z lidského plemene. Jeden pro Temného pána, jenž dlí ve věži z kamene, tam v zemi Mordor, kde se pojí noc se šerem. Jeden prsten, co všem vládne, Jeden, co zlu sílu dá, Jeden, co je všechny svede a do temnoty připoutá.“*

Při těch slovech všichni ztuhli. Jako by na chvíli krajina potemněla. Frodinu překvapilo, jak rychle se zatáhlo. Když ale slova odezněla, opět se skrz černý mrak prodralo slunce.

Čaroděj se krátce odmlčel, než promluvil bez toho podivného přízvuku: „Už jsi zapomněl, Gimli?“

Trpaslík jen zavrtěl mlčky hlavou.

„Nesmutni, příteli. Ani já bych neobstál,“ přiznal čaroděj a do tváře se mu vrátil laskavý výraz, „a to ani kdybych ho chtěl použít ve jménu dobra. Skrze mě by pak Sauron vládl strašnou mocí. Ne, nikdo z nás, jak tu jsme, se nedokáže před mocí prstenu ubránit. I když někteří se tu jeví odolnější.“

Znovu si pozorně dívku prohlédl. Zdálo se, že má z výsledku svého zkoumání radost.

Frodina se mimoděk dotkla kapsy. „Ale jak se ta věc dostala až sem?“

Trpaslík hodil okem po čaroději a ten lehce kývl na znamení souhlasu. „To my *ho* našli,“ přiznal Gimli. „Přišli jsme na Elrondovo pozvání jednat s Bílou radou a ta rozhodla, že prsten musíme najít dříve než Temný pán, který už mezitím vyslal své služebníky, aby po něm pátrali. Ustanovili jsme společenstvo ze všech národů Středozeemě a prohledávali břehy Anduiny, dokud jsme ho neobjevili. Statové, místní rybáři, znají různé proudy a zákoutí. Pomáhali nám. Trvalo to asi půl roku. Nakonec ho tady bystrooký Legolas zahlédl skrz vodu.“

Zatímco trpaslík mluvil, vytáhl si čaroděj dýmku, nacpal ji z váčku dolanským kořením a zapálil.

„Je zřejmé, že Prsten se chtěl nechat najít. Má svou vlastní vůli,“ dodal Gandalf. „Dokáže měnit svou velikost a vysvléknout se z prstu svému nositeli, kdy se mu zlíbí. Tak zradil i Isildura, když se skryl před skřety v řece. Když se mu smekl z prstu, zahlédli ho zápolit s proudem a zabili.“

„Chceš tím říct, že ho nejprve neviděli? Statného muže v brnění?“

„Inu, tak je to,“ přiznal Gandalf a vyfoukl slastně kouř z úst. „S kouzelnými prsteny je vždycky nějaká lapálie. Tenhle dělá svého nositele neviditelným.“

Frodině v údivu padla brada. „Je ještě navíc kouzelný?“

„Kouzelný, nekouzelný, musíme odtud!“ vložil se do toho Gimli hněvivě. „Zatímco si tu povídáme, nazgûlové krouží kolem. Takhle Prsten přineseme Sauronovi rovnou pod nos!“

„Máš pravdu, Gimli,“ pokýval hlavou Gandalf. „Ale Legolas dál jít po svých nemůže, to sám vidíš.“

„Když zůstaneme zde, zaútočí znovu!“ nedal se Gimli.

„Co jsou nazgûlové?“ vložila se do toho Frodina.

„Prstenové přízraky. Jsou přitahováni mocí Prstenu, vycítí ho. Devět králů lidí, kteří propadli jeho moci. Vzali na sebe podobu černých jezdců. Včera v noci na nás čtyři zaútočili. Zahnal jsem je s pomocí Tajného ohně, jemuž jsem zasvěcen. Kde jsou ti zbylí z Devítky, to netuším.“

„Aha, tak to byly ty blesky, co jsem viděla.“

Stařec kývl. „S nazgûly není možné si zahrávat. Jsou zlí, nebezpeční a nemilosrdní. Nenávidí všechny živé tvory a vždycky je nějak najdou. Oni

nevnímají náš svět za denního světla stejně jako my, ale jakmile padne tma, vidí mnohé tvary a znamení, které nám zůstávají skryty. Umí do srdcí zasadit strach, a když se přiblíží, stydne ti krev v žilách. A nepřej si slyšet jejich křik!“ Čaroděj se naklonil důvěrně k dívce: „Tady Legolas jim musel odolávat celou noc. Ale je velmi statečný. Prsten držel křečovitě v dlani. Elfové žijí na hranici našeho i toho jejich světa. Slyšel je i viděl, a to není vůbec nic pěkného.“

Frodina mlčela. Jen upřela zrak na vyčerpaného elfa. Ten jí ho oplácel stejnou upřímností, a když čaroděj mluvil o nazgûlech, v očích mu viděla vzpomínku na prožitou hrůzu. Až teď si všimla černých linií, které se mu v tenkých paprscích rozbíhaly po paži pod vyhrnutým rukávem a táhly se zřejmě dál, protože jejich vyústění zahlédla na elfově štíhlém krku. Vypadalo to jako rýhy od skřetích drápů.

„Co teda uděláme?“ zeptal se Gimli netrpělivě.

„Tady mladá dáma nám pomůže.“

Dívka odtrhla zrak od elfa. „Jak já bych mohla pomoci? Musím se do setmění vrátit. Můj pán by měl obavy. A je to kus cesty. Sloužím totiž na Větrovském dvoře. A Vločka...“

„To je tvůj kůň, že ano?“ přerušil ji čaroděj věcně.

Přikývla, pak se zarazila. „Vlastně ne, není můj... Nepatří mi.“

„To nevadí“, řekl čaroděj chlácholivě. „jenom si ho vypůjčíš. Tedy, záleží, jestli je to dobrý kůň.“

„Jeden z nejlepších!“ zapřýla se. „Můj pán je na své bělouše právem hrdý. Škoda, že na nich jezdím hlavně já.“

„Žádná škoda“, prohlásil Gandalf přesvědčivě. „A co bys řekla na to, že si tuhle vyjížděku trochu protáhneš a uděláš menší výlet? Cožpak netoužíš zažít vlastní dobrodružství? Nesníš o něm po večerech, když se díváš na temné nebe?“

„Cože?“ vykulila oči. *Jak to, že mě čaroděj tak dobře zná? Vždyť jsme se dosud nesetkali!*

„No ovšem“, pokýval hlavou Gandalf. „Já ti tu dávám šanci stát se součástí velkého příběhu. Nebo můžeš navždy sloužit pánům a nevytáhnout paty z Větrovského dvora.“

Ztěžka vzdychla. Branold jí určitě vyhubuje. Možná bude mít o ni i strach... Když nebude doma do tmy, půjde ji ráno hledat. Bude ji mít za nevděčnici, co mu ukradla koně a zběhla ze služby... Jistě, až se Frodina vrátí,

všechno se vysvětlí, nakonec ji třeba obejmeme a přijme zpátky... Pokud to ovšem Rubína nezaonačí jinak a nevyužije toho dychtivě ve svůj prospěch. Na to, že by se jí Mája zastala, už taky spoléhat nemůže...

Čaroděj si promnul ruce, snad aby se zbavil popela, který mu zůstal v záhybech kůže, když si nacrpal dýmku. Nenápadně tím zakryl slabý červený záblesk, který se mu zrodil v dlaních.

„Co mám udělat?“ zeptala se konečně. Bylo vidět, že to rozhodnutí ji stojí hodně odhodlání. Ale na druhou stranu ji ta představa lákala. Najednou jí život dával smysl. *Už nebudu muset jen snít, teď mám konečně vlastní poslání! Je to můj úkol, pro který jsem se narodila.*

„Ještě se k nám měl připojit jeden společník. Čeká na nás v Hůrce v hospodě U Skákavého poníka. Víš, kde to je?“

„Hůrku znám. Není velká, tu hospodu najdu.“

„Ale musíš tam dorazit do tmy. Ve dne jsi v bezpečí, ale v noci se dávají služebníci Nepřítele do pohybu.“

„Neblázněte, Mithrandire,“ vložil se do toho elf. „To je šílený nápad. Víte, jak je Hůrka odtud daleko? To nemůže žádný kůň zvládnout.“

„Vločka ano,“ oponovala mu dívka hrdě. „Je rychlá a vytrvalá. Nebojí se tmy ani přízraků. Jen tak ji něco nevyleká.“

Znělo to tak sebevědomě, že už nikdo nic nenamítal.

„Výborně, Frodino,“ pokýval čaroděj hlavou a tvářil se nesmírně spokojeně. „Potřebuji, abys mu řekla, co se tady stalo. Ptej se po muži, kterému říkají Chodec. Patří k hraničářům.“

„Dobře,“ přikývla dívka. „A chcete tedy, abych tomu vašemu společníkovi prsten předala?“

Trpaslík i elf upřeli oči na Gandalfa. V jejich výrazu bylo jakési podivné napětí. Nastala chvíle ticha.

„Pamatuj na má slova a buď opatrná. Tobě byl řízením osudu ten prsten svěřen. Tak to bylo i předurčeno v proroctví elfů. Nedávej ho z ruky, pokud si nebudeš opravdu jistá, že dotyčný nepodléhá jeho vlivu.“

„Takže je potřeba jenom prstýnek někde dobře schovat?“ přeptala se nejistě.

„To nevím. On už bude vědět. Je to světa znalý muž, obdařený dlouhověkostí. Je z rodu Dúnadanů. O těch jsi už určitě slyšela.“

Dívka užasla. Všechny ty příběhy – a teď v jednom doopravdy byla! Temný pán, elfové, dokonce i Dúnadani... Jistěže o nich slyšela! Kdo by neznal

šeptandu o tajemných hraničářích, proslulých silou, houževnatostí a dlouhými roky? Prý jich dříve žilo ve Středozemi více, ale zůstala jich jenom hrstka. Žili v ústraní, příliš uzavření, příliš neohrožení, příliš děsiví. Ale obětaví strážci hranic a nezdolní bojovníci se zlými tvory. Když se občas přiblížili k nějakému obydlí a požádali třeba o trochu vody nebo jídla, nikdy jim nikdo neodmítl. Občas je někdo pozval ke stolu nebo aspoň k ohni, a to pak vyprávěli dávno zapomenuté příběhy. Někteří lidé věřili, že hraničáři mají čarovné nadání a rozumějí řeči zvířat a ptáků. Ale ona se o tom neměla nikdy příležitost přesvědčit, na Větrovinu se někdo z nich zatoulal málokdy. Jejich teritoriem byla spíš divočina na jihu a východě až po Mlžné hory.

Kývla. „Ano, vím o nich. Ale ještě jsem nikdy s žádným z nich nemluvila. Oni se obyčejných lidí dost straní.“

„Slibuji ti, že od něj ti žádné nebezpečí nehrozí. Nenech se odradit jeho poněkud drsným zevněškem. Žije už dlouho v pustině. Ale zná tam všechny stezky a dokáže chodit nepozorovaně. To se může hodit.“

Frodina musela souhlasit, ačkoliv na pěší túry si moc nepotrpěla. Dávala přednost cestování v koňském sedle.

„Takže ujednáno,“ uzavřel Gandalf spokojeně debatu. Vyfoukl poživačce kouř ve tvaru kroužku, který držel dlouho pohromadě, než se pod závanem vzduchu rozpadl.

„A co budete dělat vy tři?“ zeptala se dívka zvědavě.

„Vydáme se do Roklinky. Legolas potřebuje léčítele a lepšího než Elronda Půlelf neznám. Ta otrava je zlá a může dál postupovat. Prsten mu zasáhl tělo i duši. Neměl ho vůbec nést.“

Gimli se zatvářil popuzeně a tiše si brblal pod fousy, že se přece nabízel... Nikdo ho ale nevnímal. Elf s námahou nahmátl jeho ruku a lehce mu ji na znamení díky stiskl. To trpaslíka uklidnilo.

„To chcete jít pěšky?“ divila se Frodina. „Nevidím tu žádné další koně.“

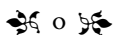
„Mám své způsoby, neboj, děvče,“ usmál se čaroděj sebevědomě. „A tady mistr Gimli stejně není dobrý jezdec.“

Trpaslík, který se dnes stal už poněkolikáté terčem vtipů, se znovu zatvářil dotčeně. Na Legolasově tváři to však vyloudilo slabý úsměv. Vzpomněl si, jak se Gimli snažil v Roklince naučit jízdu na koni, ale ani po mnoha marných pokusech se neudržel v sedle.

Čaroděj uhasil dýmku. „Den pokročil. Musíme se rozloučit. Ty, Frodino, pospěš. Za bílého dne se Devítka drží ve stínu, ale v noci je v pohybu. Jeď rychle a neohlížej se. V Hůrce budeš v bezpečí.“

Frodina se zvedla a se všemi rozloučila. Jakmile sešplhala dolů z Větrova, zdálo se všechno jako sen. Ale když prohmatala kapsu, zlatý kroužek tam byl. V hlavě jí znělo Gandalfovo varování, aby si nikdy prsten nenasazovala, tím přivolá pozornost samotného Temného pána a prozradí se. Bylo toho na ni trochu moc. Hlava jí šla kolem.

Vločku našla, kde ji nechala. Kobylka se spokojeně pásla, jako by se nic nestalo. Jako by Frodina nikdy nepotkala podivnou trojici poutníků. Jako by se dnes neudálo nic, co by jí mělo převrátit život naruby. Dívka se odhodlaně vyšvihla do sedla a zvolila nový směr, kterým Vločku ostře pobídla. Místo zpátky na východ se vydala na západ, hlouběji do srdce bájně země Eriador. Kdysi tu kráčeli velcí králové, černokněžníci, draci, obři, temní elfové a kdovítko ještě...

Když tři společníci zase osaměli, obrátil se elf na čaroděje: „Gandalf, nepřepísl jste to trochu? Dobře jsem viděl to vaše čarování!“

„Neudělal jsem nic zlého,“ ohradil se Gandalf.

„Té dívce se do toho úkolu vůbec nechtělo,“ namítl elf. „Neměl jste právo ji takto přinutit. Nikdo neměl. Ani žádné proroctví.“ Jeho sličnou tvář zkřivilo znechucení.

„To se ale nestalo,“ prohlásil čaroděj tvrdě. „Já nemám moc nutit druhé, aby dělali něco, co nechtějí. Ale pomáhám odstranit v jejich hlavách překážky, které jim brání rozhodnout se pro správnou věc.“

„Pro věc, která je vytrhne z jejich běžného života,“ trval si na svém Legolas. „A ona se podle všeho neměla tak špatně, aby to musela takto zahodit. Nebo se pro to měla aspoň rozhodnout svobodně.“

„Však se rozhodla svobodně.“

„To tedy ne! Proč jste ji nechal v domnění, že se nic nestane a ona se za pár dní vrátí domů? Obelhal jste ji. Dobře víte, že být součástí velkého příběhu něco stojí. A ona to neví.“

„Tak proč jsi mlčel, Legolas?“

„Dobře víte, že stojím za vámi, Mithrandire. Vždy jste nás dobře vedl. Snad je to i tentokrát ve prospěch naší věci, ale dobrý pocit z toho nemám.“

Když to trpaslík slyšel, opřel se oběma rukama o sekeru a zamračil se. „Opravdu jste té dívce nějak zamotal hlavu, Gandalf?“

Starý muž zavrtěl hlavou. „Ne. Potřebovala jenom trochu popostrčit. Tohle je už ale zbytečná debata. Události se daly do pohybu.“

„A jak bylo rozumné svěřit jí Prsten a poslat ji zpátky mezi ty přízraky?“ zapochyboval trpaslík. „Zas tak hloupí ti nazgûlové nejsou. Cožpak není jasné, že ji budou pronásledovat? Oni cítí moc Prstenu.“

„Máš málo víry, můj milý příteli,“ odpověděl Gandalf s úsměvem. „V té dívce je víc, než si myslíš. Viděl jsem jí až do duše. Má srdce na pravém místě. Je odvážná a houževnatá. Když bude poslouchat mé pokyny a nenasazovat si ho na prst, tak pojede Devítka naslepo. A že bychom svěřili tak mocnou věc nějaké dívce, to by je nikdy nenapadlo. Potrvá, než jim to dojde.“

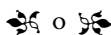
„Budíž,“ řekl Gimli. „Rád budu překvapen. Ale tady přece jde o Prsten moci! Jestli ta dívka padne, bylo veškeré naše úsilí marné. A pro Středozemi tím skončí i poslední naděje.“

„Nepadne,“ prohlásil Gandalf nezlomně. „Ale náš mladý elf možná ano. Už tu nemůžeme otálet.“

Legolas znovu pobledl, bylo vidět, že ho životní síla opět opouští. Záře, která ho obvykle obklopovala, výrazně zeslábla. Gimli odhodil sekyru a přiskočil k elfovi v poslední chvíli, kdy mu podklesla kolena a znovu omdlel.

„Gandalf, dělejte něco!“ vykřikl trpaslík zděšeně.

„No vždyť ano, už se snažím,“ utrousil stařec dotčeně. Pak vypustil z dlaně motýla, se kterým si chvilku povídal v jazyce čarodějů. „Pomoc brzy dorazí.“

Ač spěchala, do Hůrky dorazila za hluboké tmy. Naštěstí se oblačnost roztrhala a na cestu jí svítil dorůstající měsíc. Také kolem silnice kvetly v hustých trsech bílé květy rmenu a svítily do tmy, takže ji vedly ve správném směru. Jejich žluté středy jí trochu připomínaly malé plamínky. Díky nim zřejmě

nesjela v zatáčkách z cesty. Řezala je dost ostře. Naštěstí jich nebylo tolik, cesta byla převážně rovná a přehledná.

Přesto celou trasu střídala cval a klus, aby Vločku úplně neuštvala, přeci jen jí na kobylyce dost záleželo. A navíc by takovou škodu nemohla nikdy odčinit ani zaplatit, i kdyby se snažila do konce života. Vlastně neměla žádné peníze ani teď, a když se smrákalo, přemýšlela, jak to bez nich zvládne. *Jistě se v hostinci nějaké místo na přespaní najde, při nejhorším se stulím do kouta někde ve stájích...*

Tak konečně dojela k ohrazenému sídlišti. Vynořilo se ze tmy a upozornilo na sebe slabým prýsvitem, který vydávaly lucerny. Hůrka žila bujarým nočním životem. Původně malá vesnice se díky své poloze u obchodní stezky stala vyhledávaným cílem poutníků. Zejména hůrecký hostinec byl místem, které notně využívali. Kromě jídla nabízel i možnost přespat v teple. Navíc se tu scházeli i obyvatelé okolních čtyř vesnic, když dostali chuť na korběl vychlazeného piva nebo dámskou společnost.

Hůrka byla z jedné strany chráněná kopcem a z druhé hlubokým příkopem, který lemoval vysoký živý plot. Skrz vedla cesta po můstku, přehrazená velikou branou. Tudy se vřítla i Frodina, ale včas si všimla, že je zavřená. V těchto zlých časech se nemohla divit, že jsou Hůrečtí opatrní. Zastavila a seskočila z koně. Musela značnou chvíli třást provazem zvonku, než se konečně otevřelo okénko v bráně a v něm se objevila ospalá tvář strážného. Svítil si malou ruční lucernou.

„Co tu chceš, holobrádku? A odkud se tu bereš v tuhle pozdní hodinu?“ vyjel celkem hrubě na Frodinu.

Došlo jí, že ji považuje za chlapce. Usoudila, že bude nejlepší ho při tom nechat. „Mám nějaké vyřizování v hospodě U Skákavého poníka,“ pronesla co nejhlubším hlasem. „Posílá mě Branold z Větrovského dvora.“

„Odkud že to? Z Větrovského dvora?“ přeptal se strážný nedůvěřivě. „Aha, už vím! Z takový dálky?“

Jeho hlas neskrýval překvapení. Byl zvyklý na hosty z okolí, z Podlesí nebo Špalíčku, možná na nějaké pocestné a hraničáře, ale v posledních letech návštěvy ze vzdálených sídel dost ustaly. V Hůrce zavládla nedůvěra vůči cizincům, tulákům a vůbec divným bytostem, které se začaly v kraji objevovat. Skřeti z hor byli stále smělejší a zabloudili až k zahradám na okraji lesa.